

Báger Gusztáv

A rózsá nevé, ideje

Umberto Eco-szilánkok

Amit szeret, azt megkapja. Főállásban
ilyen dolgok foglalkoztatják elméjét.
Mellékállásban, gebinesként egész
nap feleségén jár esze. Miért ilyen?

Amit megkíván, az előáll. Egyszerűen
hozzá mennek a jó ügyek, megkeresik
a sikerek, a győzelmek, kényeztetve van.
Akkor megkérdezik majd Tőle: mi baja?

A szép textusok, váratlan tulajdonába
kerülnek, kerek mondatok, idézetek,
egész történetek születnek képzelete
által, mintha folyón belőle a szöveg.

Van ideje, anyagilag jól áll, szíve
kitűnőre vizsgázik a rendelőben,
előre kikészítik kedvenc ételét
a büfében, bárhová megy, kedvesek vele.

Előre köszönnek Neki, meghívják
a legelőkelőbb körökbe, autója Rover,
ruhái, cipői a legfrissebb trend szerint
vannak betárazva a mahagóniszekrénybe.

Mi baja? Nem mentem el érte a merkantilista
értekezletre? Hagytam, hogy gyalogoljon
a melegben? Aztán kinevettem, hogy izzad?
Az ankétára mégis eljött velem és az jó volt.

Akkor mi a probléma? Örökre titok marad.

Temperamentum

A dolgok jól alakultak, mégis gyorsan közlekedtem, mint egy angyal, felugrottam a buszra Pesten, épp csukódott az ajtó, utánam kiabált egy koldus, köszönöm a Tháliákat, ahogy kapaszkodtam a fogantyúba, rám emelte tekintetét Shakespeare, jó napot, mondta Bőzsöny Ferenc hangján, a vihar ma érkezik, a makrancos hölgyre vigyázzon, vitatkozni fog önnel, csapkodja a napi sajtót a kávéházban, mert elégedetlen, hálátlan kicsit, de aranyos. Ó, gondoltam, mindezek tegnapi események, ha tudná, író úr, mit kaptam fél óra késésért tőle, szeretet-megvonással büntetett, úgy tekintett rám, mint egy ellenségre, pedig a kongresszus húzódott el, az elnök képtelen volt kalibrálni a hozzászólásokat, elengedte a gyeplőt, a vélemények szétszaladtak, mint a higanygolyók a törött hőmérőből, nincs baj, a hölgy kiengesztelését megkezdtem, ma folytatom egy vacsorával, Kárpátia étterem, veszek neki nyakláncot, gyűrűt, arany karperecet, amibe az én nevem lesz gravírozva, meg egy éjszaka, amiről nem beszélhetek, mert jelen lehet egy szárnyas lény, aki hírül viszi a spártaiaknak, és lesz falovacská, amiben bevonulnak az örömök az életébe, tudja, író úr, de nekem le kell szállnom, Ferenciek tere köv. Az utcai óra megállt, sebj, siettem, odaértem, kinyitottam az irodámat és ott állt Molière, Tartuffe ruhájában, na mi van, szerencse fia, kérdezte és nevetett, a kedvese üzeni, hogy minden rendben, várja a szokott helyen délben. Ebben a pillanatban függönybe csavarva elszállt. Délben valóban minden megtörtént, ahogy kell, és boldog voltam, hogy harminc évet hátráltam.